

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. december 1. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2016. május 9. napján kihirdetett **7.B.729/2014/81.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

I. rendű vádlott cselekményét testi sértés büntettének [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulat] **minősíti.**

I. rendű vádlott fegyházbüntetésének tartamát **7 (hét) évre enyhíti.**

II. rendű vádlott cselekményét testi sértés büntette kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] **minősíti.**

II. rendű vádlott szabadságvesztésének tartamát **1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti**, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést **mellőzi.**

A II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását **2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.**

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést **hatályon kívül helyezi** és felhívja az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy I. rendű vádlott születési helye: (Település megnevezése).

Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2013. június 13. napjától 2013. szeptember 4. napjáig, és a 2015. április 5. napjától 2016. május 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti beszámítottnak.

I. rendű vádlott által a 2016. május 10. napjától 2016. december 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

II. rendű vádlott által a 2016. május 10. napjától 2016. december 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.** Megállapítja, hogy II. rendű vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztést kitöltötte.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült **10.000.- (tízezer) forint** bűnügyi költséget

az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulat] miatt mint többszörös visszaesőt 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította I. r. vádlott által 2013. június 13. napjától 2013. szeptember 4. napjáig és 2015. április 4. napjától 2016. május 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította II. r. vádlott által 2013. augusztus 24. napjától 2016. május 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjel lefoglalásának megszüntetéséről és II. r. vádlott részére történő kiadásáról.

Az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből kötelezte I. r. vádlottat 168.656.-Ft külön történő megfizetésére, I. r. és II. r. vádlottat további 654.302.-Ft egyetemlegesen történő megfizetésére és megállapította, hogy 150.575.-Ft bűnügyi költséget az állam visel.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be I. r. vádlott a fellebbezés okának és céljának megjelölése nélkül, valamint védője elsődlegesen enyhítés, másodlagosan eltérő minősítés érdekében, továbbá II. r. vádlott enyhítés érdekében, míg védője eltérő jogi minősítés és enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta I. r. vádlottra vonatkozó személyi rész kiegészítését azzal, hogy a 15.) pontban feltüntetett ítélet kihirdetésére 2012. február 28. napját követően került sor, ezen büntetését 2015. április 4. napján töltötte ki, így a kényszerintézkedést vele szemben 2015. április 5. napján vették foganatba. Észrevételezte, hogy a jogi indokolás kiegészítésre szorul azzal, hogy a többszörös visszaesőnek minősülő I. r. vádlott esetében az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 47. § (1) és (2) bekezdése szerint a fegyházbüntetés legalább négyötöd részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható, míg a jelenleg hatályos Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontja szerint a többszörös visszaeső fegyház fokozat esetén nem bocsátható feltételes szabadságra.

Indítványozta továbbá a bűnösségi körülmények kiegészítését azzal, hogy I. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, figyelemmel a 15.) pontban hivatkozott elítélésre, és mindkét vádlott esetében enyhítő körülménynek minősül az eredmény tekintetében az eshetőleges szándék. Észrevételezte továbbá, hogy az ítélet 18. oldalának utolsó és utolsó előtti bekezdésében hivatkozott jogszabály helyesen 1978. évi IV. törvény.

Összességében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal a helyesbítéssel, hogy I. r. vádlott 2013. június 13-tól 2013. szeptember 4-ig, majd ezt követően 2015. április 5. napjától van

előzetes letartóztatásban, a vele szemben kiszabott büntetés fegyházbüntetés, míg II. r. vádlottat az ítélőtábla tekintse szabadságvesztésre ítéltnek, amelynek végrehajtási fokozata börtön.

I. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék által megállapított tényálláshoz képest tévesen került sor annak megállapítására, hogy I. r. és II. r. vádlottak társtettesként követték el a cselekményt, hiszen a vádlottak cselekvősege egymástól térben és időben elkülönül. Az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott nem látta a konkrét előzményeket, csak azt, hogy a sértett és II. r. vádlott a földre került, azonban ezen időponttól kezdődően II. r. vádlottnak már nincs tényállásszerű elkövetési magatartása.

Álláspontja szerint iratellenesen került megállapításra az, hogy az életveszélyes sérülés I. r. vádlott cselekvőségével összefüggésben keletkezett, hiszen a szakértők tárgyalási nyilatkozata nem zárta ki annak esélyét sem, hogy ez a sérülés az eleséssel összefüggésben jött létre. Erre figyelemmel a cselekmény eltérő minősítésére és a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

II. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában elsődlegesen arra hivatkozott, hogy II. r. vádlott és a sértett közötti konfliktust a sértett kezdeményezte, aki a szóváltás során meg is akarta ütni II. r. vádlottat. Erre figyelemmel II. r. vádlott a sértett jogtalan támadását próbálta csak kivédeni, azaz jogos védelmi helyzetben volt. Így erre figyelemmel álláspontja szerint II. r. vádlott felmentésének van helye, figyelemmel arra is, hogy az ítélet ebben a körben megalapozatlan.

Másodlagosan a bűnösség megállapítása esetére az I. r. vádlott védőjéhez hasonlóan vitatta a társtetteségben történő elkövetést. Hivatkozott arra hogy II. r. vádlott tudata nem fogta azt át, hogy a bicikli megglökésével a sértettnek életveszélyes sérülést is okozhat, és nem állapítható meg az sem, hogy a sértett az életveszélyes sérülése az eséssel összefüggésben keletkezett volna. Ezért másodlagosan a bűnösség megállapítása esetére indítványozta a II. r. vádlott által elkövetett cselekmény testi sértés vétségének [Btk. 164. § (9) bekezdés c) pont] történő minősítését, annak enyhítő körülményként értékelését, hogy a II. r. vádlott büntetlen előéletű, a cselekmény elkövetésekor fiatal felnőttnek minősült, két kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. Összességében a vele szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely a felülbírálat akadályát képezné.

Eljárási szabályt sértett azonban a törvényszék, amikor a 2015. március 19. napján megtartott tárgyaláson I. r. vádlott által az első fokon eljáró tanács elnöke és a Szolnoki Törvényszék ellen bejelentett elfogultságra alapított kizárási indítvánnyal kapcsolatos intézkedést elmulasztotta. A Be. 24/A. § (1) bekezdése szerint ugyanis figyelemmel arra, hogy a kizárási indítvány a Szolnoki Törvényszék ellen is bejelentésre került, az elsőfokú bíróságnak intézkednie kellett volna a Be. 24/A. § (1) bekezdése szerint az iratoknak a Szegedi Ítélőtáblára való felterjesztéséről.

A másodfokú eljárás során azonban a fellebbviteli bíróságnak hivatalból is vizsgálnia kell azt a kérdést, hogy az ügyben eljáró bíró kizárt volt-e vagy sem. Ezzel összefüggésben pedig az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az iratok szerint nem merült fel az első fokon eljáró tanács elnökével kapcsolatban olyan körülmény, amely a Be. 21. § (1) bekezdés a)-e) pontja körébe tartozik, mint ahogyan ilyen ok nem merült fel a Szolnoki Törvényszék egészével kapcsolatban sem. Ebből fakadóan a fenti eljárási szabálysértés az eljárásra nézve nem járt lényeges kihatással.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési feladatának maradéktalanul eleget tett és a vád tárgyát képező lényeges releváns tényekre széles körű bizonyítást vett fel. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelési körébe vonta, és indokolási kötelezettségének eleget téve logikus és iratszerű magyarázatát adta annak, hogy miért vetette el II. r. vádlott azon védekezését, amely szerint a sértett jogtalan támadását háritotta csupán el, és miért tartotta megcáfoltnak I. r. vádlott azon védekezését, amely szerint csupán a sértett válltájékát rúgta meg.

A bizonyítékok értékelése a bizonyítási eljárást lefolytató elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége [Be. 78. § (3) bekezdése], így amennyiben a bizonyítékok értékelése során kifejtett okfejtése kiterjed a lényeges releváns bizonyítékokra, iratszerű és logikus, úgy a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége azok eltérő értékelésére [Be. 351. § (1) bek., 352. § (3) bek.]. Tekintettel arra, hogy a törvényszék bizonyíték-értékelő tevékenysége a fenti kritériumoknak megfelelt, ezért a bizonyítékon keresztül az eltérő tényállás és jogi minősítés megállapítását célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Ebben a körben az ítéletábra nem osztotta I. r. vádlott védőjének azt a kifogását, amely szerint az iratokkal ellentétesen került megállapításra az, hogy a sértett életveszélyes sérülése I. r. vádlott cselekvőségével összefüggésben alakult ki. A bírósági iratok között 50. sorszámon elfekvő orvosszakértői vélemény és az ügyben eljáró igazságügyi orvosszakértők 2016. május 9. napján megtartott bírósági tárgyaláson tett nyilatkozatából egyértelműen megállapítható, hogy a szakértők kategorikusan akként foglaltak állást, hogy a sértett életveszélyes sérülése az orrgyök repesztett-roncsolt sérülése keletkezésekor bekövetkezett ellencsapódás mechanizmus útján jött létre. Figyelemmel arra, hogy a repesztett sérülés környékén hámhorzsolásos sérülések nem keletkeztek, így kizárható ennek egy eleséssel összefüggésben történő kialakulása.

A rendelkezésre álló szakértői vélemény, illetőleg a tárgyaláson tett szakértői nyilatkozatok alapján tehát kizárható volt az orrcsont törés eséssel összefüggésben történő kialakulása. A szakértők kategorikus véleménye szerint az nagy erejű rúgás vagy öklütés következtében alakult ki. A keletkezési mechanizmus szakértők által meghatározott lehetséges körén belül a tényleges elkövetési magatartás megállapítása már a bíróság feladata, és a bíróság által ezzel összefüggésben levont következtetés a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állt, hiszen a sértett megérzését I. r. vádlott elismerte, II. r. vádlott is akként nyilatkozott, hogy erre sor került, és azt **(tanú neve)** tanúvallomása is alátámasztotta.

Nem osztotta az ítéletábra II. r. vádlott védőjének azon aggályát sem, amely szerint az iratokkal ellentétes és logikátlan a tényállásnak az a megállapítása, amely szerint a II. r. vádlott a kezét felemelve próbálta a sértett felső testét megütni. A törvényszék tényállásának ezen részét a cselekmény szemtanúja, az elfogultnak semmilyen szempontból nem tekinthető **(tanú neve)** tanúvallomására alapozta, egyebekben pedig nincs jogi jelentősége annak, hogy II. r. vádlott a tanú által látott kézmozdulattal a sértettet megütni, avagy csupán meglökní akarta. II. r. vádlott ezen mozdulata ugyanis azt célozta, hogy a sértettet a kerékpárról a földre juttassa. Így tekintettel arra, hogy az időskorú sértett éppen mozgásban volt a kerékpárjával, az arról való leesést célzó mozdulat mindenképpen testi sértés okozására irányult, legyen az ütés vagy lökés.

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletes indokát adta annak, hogy miért vetette el II. r. vádlottnak azt a védekezését, amely szerint csupán a sértett jogtalan támadását háritotta el, azaz jogos védelmi helyzetben volt a cselekmény elkövetésekor. Az ezzel kapcsolatosan kifejtettekkel a másodfokú

bíróság is teljes mértékben egyetértett.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdése alapján az iratok tartalmára figyelemmel I. r. vádlottra vonatkozó személyi részt kiegészítette azzal, hogy a Szolnoki Városi Bíróság 8.Bk.751/2010/5. számú összbüntetési ítélete a hivatkozottakon túlmenően az 5.) és 8.) pontban részletezett büntetéseket is összbüntetésbe foglalta.

A Szolnoki Városi Bíróság 11.Bk.73/2012/2. számú összbüntetési ítélete a hivatkozottakon túlmenően a 7.) számon részletezett büntetést is összbüntetésbe foglalta, az összbüntetés I. r. vádlottal, mint különös visszaesővel szemben került megállapításra.

A Szolnoki Városi Bíróság 2012. február 28. napján hirdette ki a 12.B.1264/2011/7. számú ítéletét.

II. r. vádlottra nézve megállapított személyi részt akként helyesbíti, hogy a Karcagi Városi Bíróság 2014. április 28. napján kelt ítéletének száma helyesen: 5.Bpk.190/2014/2.

Egyebekben a törvényszék által megállapított tényállás iratszerű és megalapozott volt, így azt az ítélet tábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett a törvényszék I. r. és II. r. vádlott bűnösségére, azonban az általuk elkövetett cselekményeket csak részben minősítette helyesen. A cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság osztotta azt a védelmi álláspontot, amely szerint az irányadó tényállás szerint tévesen került sor annak megállapítására, hogy I. r. és II. r. vádlottak a cselekményt társtettesként követték el. A cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény 20. § (3) bekezdése és a Btk. 13. § (3) bekezdése egyaránt akként rendelkezik, hogy társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg. Ezért annak eldöntése érdekében, hogy a vádlottak társtettesként jártak-e el, vizsgálni kell az elkövetők vonatkozásában a szubjektív oldalt, nevezetesen azt, hogy tudtak-e kölcsönösen egymás tevékenységéről.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fentiek szerint irányadó tényállásból azonban az állapítható meg, hogy I. r. és II. r. vádlott nem volt tudatában a vádlott társa cselekvőségének, hiszen I. r. vádlott nem tudta, hogy II. r. vádlott a sértettet a földre fogja juttatni, mint ahogyan II. r. vádlott sem bírt tudomással róla, hogy I. r. vádlott a sértetthez visszazaladva őt fejbe fogja rúgni. A törvényszék által megállapított tényállás szerint pedig nem volt olyan időpont az események sorozatában, amikor I. r. és II. r. vádlott közösen bántalmazták volna a sértettet. Amikor ugyanis II. r. vádlott a sértettet a földre juttatta, I. r. vádlott méterekkel előrébb haladt a kerékpárjával, azonban ezt követően II. r. vádlott már nem bántalmazta a sértettet, így amikor I. r. vádlott a földön fekvő sértetthez visszazaladt és őt fejen rúgta, addigra II. r. vádlott cselekvősége már véget ért. Erre tekintettel az irányadó tényállás alapján az állapítható meg, hogy I. r. és II. r. vádlott cselekvősége az egymás tevékenységéről való kölcsönös tudattartalom hiányában nem társtetteségnek, hanem ún. egymás melletti tettességnek minősül. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a minősítés köréből mellőzte a társtettesként történő elkövetést, és vádlottanként külön vizsgálta azt, hogy az általuk kifejtett magatartással összefüggésben konkrétan milyen sérülést szenvedett el a sértett, illetve milyen sérülés okozására irányult a vádlottak szándéka.

I. r. vádlott tekintetében osztotta a másodfokú bíróság azt az okfejtést, amely szerint az I. r. vádlott egyenes szándéka kiterjedt a nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására, és belenyugodott az ennél súlyosabb, akár életveszélyes sérülés kialakulásába is. Így az életveszélyes eredmény tekintetében

az eshetőleges szándék megállapítása helyes volt, hiszen a földön fekvő, védekezni nem tudó sértett fejét nagy erővel rúgta meg.

II. r. vádlott cselekvőségével összefüggésben a sértett nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett el. Tekintettel azonban arra hogy II. r. vádlott célja a szőváltás miatt az volt, hogy az idős korú, kerékpárral mozgásban lévő sértettet a földre juttassa, így számolt azzal, hogy az idős korú sértett akár töréses sérüléseket, azaz nyolc napon túl gyógyuló sérülések is elszenvedhet, s ennek a lehetőségébe belenyugodott. Így a cselekmény elkövetése során az eshetőleges szándéka kiterjedt a nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására, s így cselekménye testi sértés büntette kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] minősül.

Az elsőfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 2. §-ára figyelemmel helyesen járt el, amikor vizsgálta, hogy a vádlottak esetében a cselekmény elkövetésekor, avagy a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény tartalmaz kedvezőbb rendelkezéseket, és ezzel összefüggésben helyes következtetésre is jutott mindkét vádlott vonatkozásában. Ugyanakkor az e körben kifejtett indokai kiegészítésre szorultak azzal, hogy az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdése, valamint a Btk. 164. § (8) bekezdése egyaránt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a bűncselekményt. A Btk. 89. § (1) bekezdése és az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdése egyezően akként rendelkezik, hogy többszörös visszaeső esetében a büntetési tétel felső határa a felével megemelkedik. Ugyanakkor az 1978. évi IV. törvény (1), (2) és (4) bekezdése szerint nem kizárt a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége. A Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra a többszörös visszaeső, a szabadságvesztést fegyház fokozatban kell végrehajtani.

II. r. vádlott esetében pedig a jogi indokolást az ítéletábra kiegészítette azzal, hogy 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdése egyaránt három évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a bűncselekményt és az 1978. évi IV. törvény 47. § (1) és (2) bekezdése szerint a büntetés háromnegyed részének, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék bár helyesen az elkövetéskori büntető törvényt alkalmazta I. r. vádlott tekintetében, a jogi minősítés körében a bűncselekmény jogszabályi alapjaként tévesen hivatkozott az 1978. évi IV. törvény 170. § (2) bekezdésére, hiszen az 1978. évi IV. törvény szerint a testi sértésnek csupán egy alapesete van; a 170. § (1) bekezdésében megfogalmazva. A (2) bekezdés már minősített esetet tartalmaz, ezért az erre való hivatkozás a jogszabályi alap körében téves volt, ezért másodfokú bíróság I. r. vádlott cselekményét - a tártettesi elkövetést is mellőzve - testi sértés büntettének [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulója] minősítette.

A bűnösségi körülmények vizsgálata során a megváltoztatott minősítésre is figyelemmel az ítéletábra a törvényszék által értékelt körülményeket az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

I. r. vádlott vonatkozásában mellőzte a büntetett előélet súlyosító körülményként történő értékelését, figyelemmel arra, hogy vele szemben a büntetés mint többszörös visszaesővel szemben került kiszabásra. Az eltérő minősítésre figyelemmel mellőzte a társas elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését, illetve az útonálló, garázda módon, indok nélkül történő elkövetést is, hiszen ezek megállapítására nem volt alap. Ugyanakkor enyhítő körülményként vette figyelembe az

időmulást, valamint a kiskorú gyermek tartásáról való gondoskodást.

II. r. vádlott esetében mellőzte a társas elkövetés, az útonálló, garázda módon, ok nélkül és indok nélkül történő elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését, részben az eltérő minősítésre, részben arra figyelemmel, hogy azok megállapítására nincs alap. Mellőzte továbbá a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a felelősségre vonás alól kibújni törekedett azáltal, hogy külföldre menekült, hiszen egyrészt valamely bűncselekményt elkövető személyt nem terhel olyan kötelezettség, hogy köteles lenne a bűncselekmény helyszínén maradni, másrészt pedig az iratokból megállapíthatóan a II. r. vádlott azért ment külföldre, hogy ott munkát végezzen, vagyis nem a büntetőeljárás alól akarta kivonni magát.

További enyhítő körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság II. r. vádlott esetében az időmulást, az eredmény tekintetében fennállt eshetőleges szándékot, azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, illetve azt, hogy II. r. vádlott a cselekménnyel összefüggésben hosszabb ideig állt kényszerintézkedés hatálya alatt.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a büntetési célok eléréséhez mindkét vádlott esetében szükséges volt a szabadságvesztés büntetés alkalmazása, azonban I. r. vádlott esetében az elkövetési módra is figyelemmel - a sérülés okozására egyetlen általa kifejtett erőbehatással került sor - a vonatkozásában irányadó középértéktől a terhére történő eltérés nem indokolt. Ezért a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát a középértékkel megegyező 7 évre enyhítette annak megjegyzésével, hogy az I. r. vádlott előéletére figyelemmel az irányadó középértéktől az I. r. vádlott javára történő eltérés sem indokolt.

II. r. vádlott esetében a megváltozott minősítésre figyelemmel a cselekmény három hónaptól három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így az irányadó középérték egy év hét hónap 15 nap. Tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott korábban személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt már közérdekű munkára volt ítélve, a szabadságvesztés kiszabása a fokozatosság elvére figyelemmel indokolt, azonban mivel az általa elkövetett cselekmény kísérletnek minősül, ezért a másodfokú bíróság indokoltnak találta a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabását azzal, hogy a büntetési célok eléréséhez nem szükséges a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása.

Erre figyelemmel II. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette, a közügyek gyakorlásától való eltiltást mellőzte - hiszen az a Btk. 61. § (1) bekezdése alapján kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mellett alkalmazható -, és a szabadságvesztés büntetés végrehajtását felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésén alapult.

Tekintettel arra, hogy II. r. vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés került kiszabásra, ezért az ítélőtábla vizsgálta, hogy érdemes-e a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítésre. Ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy figyelemmel a II. r. vádlott által elkövetett cselekmény jellegére és a büntetett előéletére, ezért az előzetes mentesítésre nem érdemes.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelről.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék bünyügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése azonban érdemben nem bírálható felül, figyelemmel arra, hogy a költségjegyzékbe olyan költségek

kerültek bejegyzésre, amelyek alapja az iratokból nem volt megállapítható, mivel több tanú esetében olyan napon került útiköltség feljegyzésre, amely napon a bíróságon nem is jelentek meg. Nem volt megállapítható az sem, hogy mire alapozta az elsőfokú bíróság azon döntését, amely szerint a felmerült bűnügyi költség egy részét az állam viseli, ezért az ezzel kapcsolatos rendelkezését a Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontjára figyelemmel hatályon kívül helyezte és felhívta a törvényszéket, hogy különleges eljárás keretében rendelkezzen a bűnügyi költség viseléséről.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az eltérő minősítés érdekében és enyhébb büntetés kiszabása iránt bejelentett fellebbezéseket részben alaposnak, míg a felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte és a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította az iratokból, hogy I. r. vádlott (Település)-en született.

Észlelte, hogy I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság pontatlanul rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, ezért azt helyesbítette.

I. r. vádlott vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az első fokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

II. r. vádlott esetében a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az előzetes letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és megállapította, hogy a II. r. vádlott a büntetését kitöltötte.

Tekintettel arra, hogy II. r. vádlott esetében az enyhítést célzó védelmi fellebbezések alaposak voltak, ezért a másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költségről az ítélet tábla a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 339. § (1) bekezdésére is megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. december 1. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
a tanács tagja, előadó helyett
Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.572/2016/18. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 7.B.729/2014/81. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2016. december 1. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke